

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, looking towards the woman on the right. They are both looking down and slightly towards each other. The woman is wearing a pearl necklace and a pearl earring. The background is softly blurred, suggesting an outdoor setting with greenery.

MUSÍTE
MI VERIŤ

© WORTHINGTONOVCI ©

ELLA QUINN

ELLA QUINN

🌀 WORTHINGTONOVCI 🌀

MUSÍTE
MI VERIŤ

Ella Quinn
Believe in Me

Copyright © 2019 by Ella Quinn
Translation © 2024 by Tamara Chovanová
Jacket design © 2024 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a. s.

Z anglického originálu Believe in Me (Zebra Books, Kensington
Publishing Corp., New York 2019)
preložila Tamara Chovanová.
Redigovala Anna Šikulová.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024
ako svoju 2 282. publikáciu.
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA s.r.o.

ISBN 978-80-551-9616-9

*Venujem svojim vnučkám
Josephine a Vivienne,
ale aj všetkým dievčatám alebo ženám,
ktoré museli bojovať,
aby dosiahli svoj cieľ.*

POĎAKOVANIE

Každý, kto je nejakto spojený s vydavateľským svetom, vie, že dostať text z autorovej hlavy do tlačenej alebo digitálnej podoby, si vyžaduje tímovú prácu. Rada by som sa poďakovala svojim beta čitateľkám Jenne, Doreen a Margaret za poznámky a návrhy. Svojim agentkám Deidre Knightovej a Janne Bonikowskej za to, že mi pomohli premyslieť si niektoré pasáže a vďaka ich pomoci nevyznieva táto kniha ako turistický sprievodca.

Ďakujem svojmu úžasnému editorovi Johnovi Scognamigliovi, ktorému sa moje romány natoľko páčia, že ich zaraďuje do vydavateľského plánu Kensingtonu. A kensingtonskému tímu Vide, Jane a Lauren za to, že knihy tak dobre propagujú. Korektorom ďakujem za to, že nájdú všetky drobné chybičky, ktoré ja nikdy nevidím.

Pri písaní mi s vymýšľaním mien pomáhali viacerí ľudia. Kelly Ann Woodfordovej a Tracey De Nealovej ďakujem za Constance, Antigony Helen Kratsovej za to, že mi pripomenula, aby som použila Grace, Brianne Cookovej za Theodore, Sharon Williamsovej-Abrahamovej a Jo Payneovej-Pierceovej za Huga a Karen Feistovej za Zefíra.

Ďakujem aj Rupertovi Bakerovi z Kráľovskej spoločnosti, ktorý mi oznámil, že ženy nemali dovolené chodiť na prednášky, ale Kráľovský inštitút im to umožnil. A tak zachránil moje dejisko.

Vždy keď je to možné, usilujem sa používať názvy hotelov a iných miest, ktoré v tých časoch existovali. Takže ďakujem Daniele Hirschlovej z hotela Stephanie, najstaršieho hotela v Mníchove, že mi prezradila, ako sa hotel volal v roku 1818, aj meno jeho majiteľa v tých časoch. Rovnako ďakujem Svenovi Ruppovi, že mi poskytol meno majiteľa hotela Thorbräu v roku 1818.

A v neposlednom rade ďakujem svojim čitateľkám. Bez vás by písanie nestálo za to. Z celého srdca ďakujem, že máte rady moje romancy!

Vždy sa poteším, keď sa mi ozvú moje čitateľky. Ak máte nejaké otázky, pokojne ma kontaktujte na mojej webovej stránke alebo na Facebooku. Linky nájdete na www.ellaquinnauthor.com.

Tak hor sa do ďalšej knihy!

Ella

1

*Dom Worthingtonovcov, Berkeley Square
Mayfair, marec 1818*

„Taliano!“ Výkrik jej brata bolo zrejme počuť v celom dome a na Berkeley Square. Možno aj ďalej.

Lady Augusta Viversová usadená na pohovke potlačila vzdych. Nemienila dopustiť, aby sa jej sklamanie prejavilo na držaní tela. Vedela, že presvedčanie, aby jej dovolili študovať na univerzite, nebude ľahké. Možno s tým mala začať skôr. Alebo to mala svojmu bratovi nejako naznačiť, aby zmiernila jeho zdesenie.

„Padova nie je neznáme mesto v Južnej Amerike alebo v Afrike,“ podotkla pokojne.

„Ako si prišla na ten... nápad?“ Jej matka zbledla, slabý hlas preťal hrobové ticho.

„Rada by som pokračovala v štúdiu.“ Augusta sa usilovala, aby jej v hlase neznelo podráždenie. Prečo inak by chcela študovať na univerzite? A nielen to. Keď bude nejaký čas žiť v Taliansku, uvidí svet, o ktorom sa učila. „Hoci slečna Tallertonová aj pán Winters sú vzdelaní, už ma viac nemôžu naučiť. Preto som písala profesorom v celej Európe a dostávala som lekcie od hosťujúcich učencov, aby som si rozšírila vedomosti. Ale už to nestačí.“ V skutočnosti jej túžba po vzdelaní tak narástla, že potrebovala navštevovať univerzitu asi rovna-

ko, ako potrebovala jedlo či vzduch. „No je mi jasné, že si ich môžem rozšíriť len tak, ak ma budú učiť odborníci. Preto musím študovať na univerzite.“

„Milá moja,“ jej mama na chvíľu zmĺkla, akoby si chcela urovnať myšlienky, „nechceš sa vydať?“

Pravdaže sa chcela vydať, len nie teraz. „Nespomínam si, že by sa niekto pýtal Charlieho, či sa netúži oženiť, keď chcel študovať v Oxforde.“ Bola by radšej, keby tam bol Gracin brat gróf Stanwood. Ten by jej vedel pomôcť. Augusta znova upriamila pohľad na Matta, grófa Worthingtona. Ako jej poručník by mal vyniesť definitívne rozhodnutie. „Keby som bola chlapec, dovolili by ste mi študovať.“

„To je pravda.“ Matt si prehrabol vlasy prstami. „Možno by som uvažoval o Paríži, ale Taliansko je priveľmi ďaleko. Keby sa niečo stalo,“ prešiel si rukou po tvári, „nedostali by sme sa k tebe včas. Pochybujem, či je tam vôbec anglický konzul alebo zástupca konzula.“

Bola rada, že sa na to pripravila. „Najbližší konzul je v Benátkach. Tridsaťpäť kilometrov na východ.“

„Augusta,“ Gracin pokojný hlas znel príjemnejšie ako Mattov podráždený, „nie je univerzita, kde môžu študovať aj ženy, niekde bližšie než v Taliansku?“

Augusta sa obrátila na pohovke, takže sedela zoči-voči švagrinej. Usmiala sa. „Jedna univerzita bola v Nizozemsku, ale zmenili ju na strednú školu, ako je Eton, a len teraz sa snaží znovu získať štatút univerzity.“ Usilovala sa nevšímať si mamin ustarostený výraz a tik na Mattovej sánke; sústredila sa na Grace, jedine tá jej oči vidne bola ochotná pomôcť. Možno presvedčí aj Matta. „Padovská univerzita nielenže má skvelú povesť, ale udeľuje tituly aj ženám.“

Švagrína prikývla. „Chápem.“

„Srdiečko,“ mame sa vykrivili ústa dohora, „neodpovedala si, či sa nechceš vydať.“

„Nevidím dôvod, aby som sa hrnula do manželstva. Grace sa vydala až v dvadsiatich štyroch rokoch.“ Dokonca si myslela, že sa nikdy nevydá, lebo bola poručníčkou svojich bratov a sestier. Všetci sa zhodli v názore, že keď ju Matt presvedčil, že môže byť ich poručníkom, bolo to najlepšie pre všetky jej sestry, všetkých jej bratov aj jeho sestry.

Nevyjadрила sa k tomu a znova zavládlo ticho. Utešovalo ju len pomyslenie, že Matt jej žiadosť v skutočnosti nezamietol.

V miestnosti vládlo také ticho, že počula štebot vtákov na námestí aj dupot nôh detí o poschodie vyššie. Keď začuli kroky na chodbe, všetci obrátili hlavy k dverám.

Ozvalo sa klopanie a do pracovne strčil hlavu sedemnášročný Walter Carpenter, ďalší Gracin brat a Augustin najlepší priateľ. Pozrel na nich. „Nejdem vhod? Prídem inokedy.“

„Počkaj!“ Mattov rozkaz ho zastavil. „Čo vieš o Augustiných plánoch študovať na univerzite?“

„Ja... ehm...“ Walter na ňu pozrel. „Len to, že to plánuje už niekoľko mesiacov.“ Matt zdvihol obočie. „Veď nerobí nič nevhodné. Nechceme hádam všetci, aby dámy získali vzdelanie?“

Augusta sa vdľačne usmiala na Waltera. Jej matka zastonala, Grace vykrivila pery a Matt si plesol dlaňou po hlave.

Mamin manžel Richard, vikomt Wolverton, ktorý sa opieral o kozub, sa vystrel. „Kedy sa začína semester?“

„Až v septembri.“ Svedčí jeho otázka o tom, že podporuje Augustinu túžbu ísť do Padovy? „Riešim to te-

raz, lebo už som urobila všetko, čo sa dalo bez definitívneho súhlasu, a musím si nechať mesiac na cestu do Padovy.“

„V septembri.“ Mame sa trochu rozjasnila tvár, oči vidne sa jej uľavilo.

Ach nie, Augusta im nedovolí, aby ukončili rozhovor. „A nadniesla som to teraz, aby som vám ušetrila výdavky na môj debut počas spoločenskej sezóny.“ Augusta ako jediná z dievčat v rodine netúžila po oficiálnom debute. „Ak budem študovať na univerzite, nemusím byť na trhu manželstva.“

„Myslím, že na to je už neskoro,“ zahundral Matt.

Auguste takmer ovisla sánka.

„Len chcel povedať,“ Grace vystrela ruky a chytila Augustu za prsty, akoby ju chcela uistiť, „že väčšinu tvojich šiat sme už objednali. Odhliadnuc od toho, ak Matt a tvoja matka budú súhlasiť, aby si študovala na univerzite, bude pre teba výhodné, ak ťa uvedú do spoločnosti.“

„Veru áno, moja drahá,“ vyhrkla mama. Augusta mala pocit, že jej matka si želá, aby sa rozhodla vydať a zabudla na štúdiá. „Grace má pravdu. Neuškodí ti, ak sa oľukáš v spoločnosti, bude to dobré pre tvoj... rozvoj.“

Augusta prebehla pohľadom všetky tváre v miestnosti. Nikto sa netváril šťastne. Keby odmietla, neprijali by to dobre. Nevidela dôvod, prečo by nemohla pokračovať v plánoch na štúdium, kým sa bude zúčastňovať na spoločenských akciách. „No dobre, tak teda súhlasím s debutom.“ Augusta prebodla svojho brata Matta prižmúrenými očami. „Ale to ešte neznamená, že sa vzdám úmyslu študovať na univerzite.“

Stisol pery a prikývol. „V tejto diskusii budeme pokračovať neskôr.“

„Mala by som ti oznámiť,“ nadýchla sa, „že som sa obrátila na svoju sesternicu Prudence Brunningovú a spýtala som sa jej, či je ochotná robiť mi garde.“

Matt zvrátil obočie. „Na koho?“

„Ty sa na ňu zrejme nepamätáš,“ mama mávla rukou. „Je to dcéra Marthy Viversovej, ktorá sa vydala za rehtora Georgea Paina. Prudence je asi o rok mladšia než ty a je vdova. Jej manžel padol pri Waterloo.“

„Presne tak.“ Augusta bola rada, že jej mama sa pamätá na sesternicu Prudence. „Keď bojoval v Španielsku a Portugalsku, cestovala s ním, preto je zvyknutá na život v cudzine.“ Matt vtedy už pozeral na Augustu, akoby mala dve hlavy. „Okrem toho hovorí po taliansky, po portugalsky aj po španielsky.“

„Samozrejme, prečo inak by si sa na ňu obrátila?“ Na chvíľu zatvoril oči, akoby ho to bolelo. „Kvôli tebe mám o čom premýšľať.“

Augusta stisla Grace ruku a vstala. „Ďakujem, že ste ma vypočuli.“

Niektorí prikývli, iní sa upäto usmiali. Keď vyšla na chodbu, k Walterovi sa pripojili Gracine sestry, pätnásťročné dvojčatá Alice a Eleanor Carpenterové, a Augustina sestra Madeline Viversová, takisto pätnásťročná.

Alice si priložila prst na pery a Eleanor chytila Augustu za ruku.

„Poď,“ zašepkala Madeline, „v susednej miestnosti ich budeme počuť.“

Náhľivo prešli do málo využívaného salóna a otvorili dvere do miestnosti, ktorá Auguste skôr pripomínala sklad riadu a príboru, ibaže tu boli police plné účtovných kníh, papiera, brk a kalamárov. Ako je možné, že o tejto miestnosti nevedela?

„Musíš byť veľmi ticho,“ povedalo jedno z dvojčiat.

„Matt, nemôžeš vážne myslieť, že jej dovolíš odísť do Talianska!“ Cez dvere jasne počuli mamin hlas. „Bolo by lepšie, keby si to rovno zamietol.“

Počuli štrngot krištáľu, po chvíli ticha Matt odvetil: „Podľa môjho názoru si zaslúži možnosť, aby si splnila želanie a pokračovala v štúdiu.“

„Áno, ale nie v Taliansku.“ Mama hovorila takmer zúfalo.

„Patience, upokojte sa,“ ozval sa Richard. „Ak jej Worthington dovoľí odísť, viete rovnako dobre ako ja, že sa postará o jej ochranu.“

„Matt,“ oslovila ho znova mama, „nepamätáš sa, čo sa stalo Caro Huntleyovej?“

„Kto je Caro Huntleyová?“ šepľala Madeline. Augusta aj ostatní len pokrčili plecami.

„Kto je Caro Huntleyová?“ spýtal sa Richard.

„Kedysi sa volala lady Caroline Martindalová a bola to moja priateľka,“ odvetila Grace. „Žila so svojou krstnou matkou v Benátkach a istý benátsky šľachtic sa rozhodol, že by sa mala zaňho vydať. Huntley sa s ňou oženil, aby ju pred ním ochránil.“

„Určite si myslela, že jej nič nehrozí,“ podotkla mama.

Augusta by najradšej zastonala. Celá mama! Pamätá si takú udalosť! Ona sa veru postará, aby sa nechýtila do pasce manželstva. Aspoň nie predtým, ako získa diplom.

„Poďte, láska moja,“ nabádal ju Richard. „Nechajme chudáka Worthingtona, aby to vyriešil. Dajte mi vedieť, keby ste potrebovali moju pomoc.“

„Ďakujem, dám,“ odvetil Matt.

Dvere na Gracinej pracovni sa zatvorili. Dvere do predizby sa otvorili a dvojčatá vpadli dnu. Aj Augusta by tam bola vbehla, keby jej nestála v ceste Madeline.

Matt sa díval, ako dievčatá vstávajú z dlážky. „Predpokladám, že ste všetko počuli, alebo chcete, aby som vám nejakú časť rozhovoru zopakoval?“

„Rada by som sa dozvedela viac o Caro Huntleyovej,“ povedala Alice.

„Teraz nie, miláčik.“ Grace sa od smiechu rozžiarili oči. „Augusta, budeme ďalej hľadať spôsob, aby si mohla pokračovať v štúdiu.“ Jej švagriná vstala. „Tak podme. O chvíľu sa podáva čaj a mal by prísť Charlie.“

„Matt?“ obrátila sa naňho Madeline. „Ako si vedel, že sme počúvali?“

„Nie ste také tiché, ako si myslíte.“ Zľahka ju potiahol za vrkoč. „Tak už bežte. Uvidíme sa v rannom salóne.“

Augusta druhý raz v ten deň odchádzala z pracovne. „No, mohlo to dopadnúť aj horšie.“

Walter vykročil zároveň s ňou. „Nemusel ťa ani vypočuť, mohol odmietnuť.“

„Mama zrejme bude robiť problémy. Určite mi pošle do cesty každého džentlmena, ktorého nájde.“

„Nie každého,“ uškrnul sa Walter. „Musí to byť dobrá partia.“

„Aj tak ich bude priveľa.“ Prečo sa jej mama jednoducho nezmieri s tým, že Augusta chce od života viac? „Ale aspoň budem pripravená.“

V sklade pri londýnskych dokoch lord Phineas Carter-Woods skúmal debny, ktoré si priviezol z Mexika. „Debny označené červenou pôjdu do Elsworthu.“ Takých bola väčšina. Niekedy musí navštíviť majetok, ktorý zdedil. „Ostatné pošli do domu môjho brata na Grosvenor Square a postaraj sa, aby ich neodložili do podkrovia.“

„Áno, mylord.“ Boman, Phinnov tajomník, stenoty-

pista na polovičný úväzok, pravá ruka a priateľ, kývol na dvoch nosičov čakajúcich na pokyny. „Už ste sa rozhodli, kedy znova odchádzame?“

Tak toto bude ťažké. „Dúfam, že o mesiac budeme na ceste do Európy, ale sľúbil som bratovi, že sa poobzerám po manželke. Vyriešime to za pochodu, čo povieš?“

„Chcete povedať...“ Boman prísne pozrel na Phinna, „nepriznali ste sa jeho lordstvu, že sa nezdržíte v Anglicku?“

„Povedzme, že som nemal čas odhaliť mu všetky svoje plány.“ Boman mal pravdu. Phinn musí povedať svojmu bratovi markízovi Dorchesterovi, že má v úmysle znova odísť z Anglicka. Keby sa Dorchestrovi a jeho manželke bolo podarilo mať jedného-dvoch synov, a nie štyri dcéry, nenútili by Phinna, aby sa oženil. Len nechápal, prečo si myslia, že jemu sa podarí splodiť syna.

„Nebude šťastný.“

To boli slabé slová. Phinn sa rozhodol, že o svojom odchode povie bratovi až tesne predtým. „Zostanem tu na spoločenskú sezónu. Keď uvidí, že som si nenašiel vhodnú manželku, bude rád, že mu zmiznem z očí.“

„A čo ak vám padne do oka nejaká mladá dáma?“

Bože dobrý! Už aj Boman s tým začína? „Prečo mi zrazu všetci chcete nasadiť chomút?“

„Len hovorím, že sa to môže stať.“ Boman pokrčil plecami. „Tá seňorita v Mexiku si vás takmer uchmatla.“

„Ibaže som ju nechcel.“ Phinn si strčil prst pod nákrčník. „Za to, že som jej unikol, môžem ďakovať len tvojmu ostrozraku.“ Keby si Boman nebol všimol, že tá dáma niečo hodila Phinnovi do nápoja, bol by spal, keď

sa mu vkradla do izby, takto sa aspoň stihol ukryť. Chvalabohu, anglické dámy nie sú také prefíkané ako mexické. „Čím menej o tom povieš, tým lepšie.“ Do koča mu naložili poslednú truhlicu. „Musíme zájsť do domu Dorchesterovcov, ubytujeme sa tam.“ Phinn by radšej šiel do hotela, ale jeho brat trval na tom, aby prišiel k nemu. „Zajtra na to nebudem mať čas. Môj brat mi dohodol návštevu u svojho krajčira Westona.“ Namrzene si pozrel na kožené nohavice. „Očividne nemám dosť oblečenia, aby som vystupoval ako dobrá partia.“

Phinn nastúpil do koča, Boman za ním, sadol si na sedadlo proti smeru jazdy a spýtal sa: „Už ste sa rozhodli, či prijmete riadneho komorníka?“

Koč išiel úzkymi uličkami. „Nepáči sa mi predstava, že niekoho prijmem a o jeden-dva mesiace ho prepustím.“

„Môžeme ho vziať so sebou. Európa nie je Ďaleký východ či Mexiko. Potrebujete niekoho, kto sa vie o všetko postarať.“

„Zrejme máš pravdu.“ Phinn hľadel cez okienko, čudoval sa, že spoločnosť sa stále nezmenila. Chudobní ešte vždy žijú v biede a boháčom na tom nezáleží. „Predtým si mi dosť pomáhal, ale budeš mať plné ruky práce, keď sa budeme chystať na ďalšiu cestu.“

„To hovoríte stále,“ poznamenal Boman suchým hlasom pripomínajúcim sucho v Mexiku. „A to sme ešte ani nevzkročili do domu vášho brata.“

Niežeby Phinn brata nemal rád, no radšej by k nemu prišiel na týždeň a znova odišiel. Ale to sa nedalo. Musí odovzdať Kráľovskému inštitútu prednášku, napísať listy, vybaviť cestovné doklady, musí splniť veľa iných povinností. Žiaľ, všetko okrem prednášky zostane na Bomanových pleciach, kým Phinn bude tancovať, ako

mu bude písať švagriná a celá rodina, ktorá by ho rada oženila.

„Máš tie talizmany?“ Nevedel, či mu pomôžu. Možno je to len povera. Ale jeho brat, ktorému sa narodili samé dcéry, upriamil pozornosť na Phinna a ten potreboval akúkoľvek pomoc. Asi bolo smiešne, že veril čarovaniu haitskej šamanky, ale za pokus to stálo.

2

Z krajčírkeho salóna vyšli Augusta, jej staršia sestra Louisa, vojvodkyňa Rothwellová, sestra jej švagrinej Charlotte, markíza Kenilworthová, a ich spoločná priateľka Dotty, markíza Mertonová. Augusta si vyskúšala šaty, ktoré jej ušili len podľa mier, predtým ju krajčírka nevidela. Potom sa vrhli do extravagantných nákupov, ktoré trvali takmer celý deň, napokon prišli do Charlottinho domu. Práve im priniesli čaj, sušienky, chlieb so syrom a slivkové tortičky.

„Keď ste vy tri debutovali, akosi som tomu nevenovala pozornosť.“ Augusta pohľadila Collette, kartúzsku mačku sestry svojej švagrinej.

„Ty si ešte bola školáčka,“ podotkla Dotty.

„Stále si mala nos v knihách.“ Louisa nenápadne dala Charlottinej doge Abby kúsok syra.

Charlotte si odpila z čaju. „Počula som, že sa neplánuješ vydať počas tejto sezóny, ale nepoviem to žiadnemu džentlmenovi, s ktorým sa zoznámíš.“

„Prečo?“ Augusta vždy konala bez okolok. Zdalo sa jej nečestné zavádzať nejakého džentlmena. „Nechcem v nikom vyvolávať klamné nádeje.“

„A nechceš vyvolávať pochybnosti,“ poznamenala Charlotte sucho. Louisa si priložila obrúsok na pery, no plecía sa jej triasli.

Čo na tom bolo také zábavné? „Nechápem.“

„Mužom sa vždy zdá mimoriadne lákavé čosi nedosiahnuteľné.“

To Augusta naozaj netúžila počuť, vôbec o tom neuvážovala, no keď sa nad tým teraz zamyslela, Bentley sa obšmietal okolo Louisy počas celej sezóny, hoci všetci dobre vedeli, že sa zaňho nevydá. A Harrington sa k Charlotte správal rovnako, ani tá nebola rozhodnutá, kým nestretla Kenilwortha. Obe sa vydali za iných mužov. „Čo si urobila?“

„Keď som chcela odradiť džentlmenov, Grace mi povedala, aby som k nim bola milá, ale aby som nedávala najavo náklonnosť.“

„Žiaľ, vždy to nefunguje,“ Charlotte urobila grimasu.

„Nesmieš sa dať pristihnúť s nijakým džentlmenom.“ Dotty hovorila vážne, no v očiach sa jej iskrilo. „V mojom aj v Charlottinom prípade sa to skončilo dobre, ale nebolo by to rozumné, ak sa nechceš vydať počas tejto sezóny.“

„Musím si dať pozor, aby som nikdy na spoločenských akciách nebola sama.“ Možno by sa Augusta mohla spriatelíť s inými mladými dámami, s ktorými sa stretne na večierku lady Bellamnyovej. „Ani sa nepokúsím zachrániť nejakého džentlmena pred pascou inej ženy, ani sa nedám uniesť.“

„To by malo stačiť,“ vyhlásila Louisa a Dotty aj Charlotte sa zasmiali. „Vždy sa môžeš spoľahnúť na nás a na našich manželov.“

Byť milá, ale opatrná. Je to až také ťažké? Podľa toho, čo videla na vidieckych zábavách, väčšina mužov najradšej hovorí o sebe. Jednoducho im to dovoľí.

Phinn prišiel do bratovho domu takmer v tej istej chvíli ako debny, ktoré tam dal poslať. Na základe doterajších

skúseností predpokladal, že ho ubytujú v zelenej izbe v prednej časti domu.

Našťastie vedľa nej bola jedna malá nepoužívaná miestnosť.

„Saddock,“ povedal Phinn majordómovi, ktorý kedysi slúžil jeho otcovi a teraz bratovi. „Buďte taký dobrý a dajte vyniesť tieto debny do miestnosti vedľa mojej izby.“

„Dobre, mylord,“ uklonil sa majordómus. „Jeho lordstvo a mylady nájdete v rannom salóne, práve sa chystajú vypíť si čaj.“

„Výborne, rád by som niečo zjedol.“ Vykročil do zadnej časti domu, prv než stihol Saddock dodať, že ho ohlási.

Keď sa Phinn blížil k rannému salónu, začul z úst svojho brata a jeho manželky Helen svoje meno. Kráčal pomalšie, potichšie.

„Spísali ste už zoznam mladých dám, ktoré by boli dobrou partiou?“ V bratovom hlase znel veselý tón, nepáčilo sa mu to.

Helen odpovedala až po dlhšej chvíli. Takmer v duchu videl, ako prižmúrila oči na Dorchestera. „Ešte nie. Večierok lady Bellamnyovej pre mladé dámy sa koná dnes večer. Nechám vás a Phineasa, aby ste sa trochu zblížili, kým budem na večierku.“

„Nie som si istý, že nejaká mladá dáma sa... ako to povedať... hodí na tú úlohu.“

„Myslím, že bude vhodná ktorákoľvek dáma, čo sa zmieri s džentlmenom, ktorý sa zrazu rozhodne utiecť a plaviť sa ktoviekam,“ poznamenala sarkasticky.

„Sľúbil, že ak si nájde dámu, s ktorou sa bude chcieť oženiť, prestane cestovať.“ To je ono, Chess, zastaň sa svojho brata!

„To isté hovoril pred odchodom do Mexika.“ Jej tón znel stále rovnako jedovato.

„Helen, to nie je fér. Viete rovnako dobre ako ja, že do Mexika ho poslal náš otec.“

„Mohol by sa správať ako každý normálny džentlmen a zostať v Británii.“

Za chrbtom počul ťažké kroky, hodiny odbili celú. Phinn zaklopal na otvorené dvere, vošiel dnu. „Zdravím, nesiem vám darčeky.“ Poobzeral sa dookola, akoby nevedel, že v miestnosti sú iba jeho brat a Helen. „Kde sú moje netere?“

Helen podišla k nemu, akoby jej z úst pred chvíľou nevychádzali jedovaté slová. „Phineas, som veľmi rada, že vás znova vidím.“ Pozrela na balíček zabalený vo voskovanom plátne. „Nechcete si sadnúť na pohovku? Balíček si môžete odložiť na stôl.“

„Skvelý nápad.“ Uklonil sa, potom ju zľahka pobozkal na nastavené líce.

Do salóna vošiel majordómus, za ním lokaj s občerstvením.

„Prišli ste akurát včas.“ Sadla si na menšiu pohovku oproti a začala nalievať čaj. „Dievčatá o chvíľu prídu.“

Vtom sa ako na zavolanie ozvali vysoké hlásky. Do salóna vošli jeho štyri netere, za nimi pestúnka.

„Strýko Phinn, si to naozaj ty?“ Pred neho sa postavila najstaršia, sedemročná Emma. Iba ona si ho zrejme pamätá – Cicely mala len tri roky, keď odcestoval.

„Veru som.“ Vrhla sa mu okolo krku a on ju objal. „A teraz ma pušť, aby som mohol pozdraviť aj Cicely.“ Dievčatko s blond vláskami a veľkými modrými očami po mame k nemu opatrne podišlo. Sklonil sa, vystrel ruky, dovolila mu, aby ju zdvihol, a po chvíli už sedeli vedľa neho na pohovke aj štvorročná Anne a dvojročná